

2014. Augusztus 7-8.

A cím, és az, ha ez esetleg valamit az eszünkbe idéz, nem véletlen. Folytathatnám úgy, mint valami háborús könyv első fejezetében... de ez nem egy regény, csak így történt....

Mindenki tudta, hogy valami készülődik, de mi csak élveztük a napsütést. Senki nem gondolta, hogy ez a békés öböl rövidesen egészen más arcát mutatja meg nekünk. Jókora kirándulásokat tettünk a szigeten, meglátogatva a húszas években itt volt helyőrségi épületet, keresvén a korábban itt látott jeges medvét, majd délután Zoli próbára tette a horgász szerencséjét s fogott 8 kőhalat, amiből jó levest lehetett főzni.



Szóval mindenki tudta, hogy jön a szél, de hát a keleti szélről csak megvédenek az előttünk, azaz keleten magasodó hatalmas, meredek sziklák. Vagy nem? Gond ugye csak az lehet, ha a szél befordul és végig süvít az öblön, de jó eséllyel ettől is megóvnak a magas hegyek. Vagy nem?

Mivel Catryn (a Nyugtalan) új horgonyzó helyet keresett magának, így mi is egy kicsit arrébb állhattunk, mert előtte túl közelinek éreztük a partot. Este még megnéztünk egy filmet a laptopon és jóleső érzéssel mentünk el aludni. Talán még a mély álom fázisában kezdődött, mikor nem sokkal három után már erős szél füttyült a köteleink között. Előbb Zoli figyelte aggodalmasan azt, tart-e a horgonyunk, majd Csenge is beöltözött egy azonnali bevetéshez,

végül nem sokkal négy után mindhárman talpig viharruhában hallgattuk az egyre erősödő szél fúvós hangszereinek muzsikáját. Figyelve, hallgatva, készen arra, hogy ha a horgony megcsúszik, akkor uszgyi horgony húzás, új horgonyzás. A szél pedig meghaladta a 30-35 csomót és folyamatosan erősödött. Nem sokkal később megérkeztek az első ötven csomó (90 km/h) feletti befújások. Catryn (a Nyugtalan) ekkor úgy döntött új helyet keres magának és mint „Hapci” a Margitszigetre, Ő is gond nélkül átmotorozott a mondjuk egy mérföldnyire lévő, s talán védettebbnek tűnő, öböl részbe. Ezeknek a szeleknek a mi horgonyunk is csak egy darabig tudott ellenállni, s lassacskán kezdtünk csúszni. A többi hajó is járó motorral könnyítette a horgonyát, ez látszott. A hajók úgy fordultak jobbra-balra a horgonyláncukon, mint vontatós csali a damilon. Az ilyenkor oldalról érkező szél pedig alaposan megdöntötte a hajókat, hogy utána, egy helyben való fordulással ugyanezt megismételhessék a másik oldalon is. Hasonló helyzetekre mondják a hajósok, hogy fetrengtek a hajók. Csak épp most vitorla nélkül, és horgonyon.



Mi vártunk egy kis enyhülést és amikor a szél harminc csomó alá csökkent, felszedtük a horgonyunkat és visszamotoroztunk nagyjából oda ahonnan elsodort a szél, s ahol nem veszélyeztethettük a többi hajót. Ez így leírva elég egyszerű, de mi mindig használunk egy bödönt is nehezeknek, ekkorra már kinn volt egy második horgonyunk is, továbbá ilyenkor a hajót lehetőleg egy helyben kell tartani, szóval a valóságban ez egyáltalán nem könnyű feladat. Az új horgonyzó helyünkről rövidesen kiderült, hogy nem jobb az előzőnél. Sziklás volt a fenék s nem tartott a horgony. Most mit tegyünk? Próbálgassuk amíg valahol megakad? Nem, inkább nézzük meg azt a helyet ahová a Catryn is elment. Tövig nyomott gázkarral mentünk el a megrémült Aventura mellett, de nem volt más választásunk s mi nem is tartottuk túl közelinek, csak épp nagy volt a szél. Tovább, át a másik öböl részbe, hisz a Catryn úgy ment itt át, mint Hapci a Dunán, aki egy menetrend szerinti vízibusz. Ja igen, Ő egy motorsailor, valami böhöm nagy motorral. Kínoztuk, kínoztuk a kis 27 lóerős

motorunkat, de félúton feladtuk. Nem ment. Visszafelé már könnyebb volt. Csak úgy repültünk a 40 csomós széllel, haha.... Ezúttal a parthoz ugyan közelebbi, de hordalékosabb öbölrészt választottuk és nem csalódtunk. A horgonyunk itt jól megkapaszkodott (de azért gyanítjuk, ebben az őrző angyalainknak komoly szerepe volt), és bár folyamatos készenlétben, az előzőekhez hasonlatos forgolódásban valamint dülöngélésben és minden percben ugrásra kész feszült figyelemben, de végül is biztonságosan átvészeltük a további 24 órát. Nem tudtuk meddig tart a szél, azt sem tudtuk meddig tart a horgonyunk, de bizakodtunk. A következő hajnal volt a legkritikusabb és a szél befújások ereje gyakran meghaladta az 50 csomót. Igen, az előttünk tornyosuló, meredek sziklás hegyek feltartóztatták a szelet, igen, de csak addig, míg az felerősödve, felgyorsulva a meredek lejtőn le nem száguldott, egyenesen ránk. Ez a katabikus szél.



A helyzetre jellemző, hogy az Aventura és az Oyster rádiós beszélgetéséből azt hallottuk ki, B tervként a kikötő elhagyását és a nyílt vízre való kifutást, egy másik kikötőhely keresését fontolgatják. (Megjegyzem itt 50 mérföldön belül nemhogy jó, de semmilyen horgonyzóhely nincs.)

A sressz nagyon ki tudja fárasztani az embert. Gondolom ez közismert, valahol mi is tudtuk, hallottuk. De megélni azt, hogy bármelyik pillanatban elszabadulhat a hajó, és közel vannak a sziklák... szóval ezt megélni, hosszasan, az más, mint az elmélet. Ebben a feszültségben mondhatni üdítően hatott, amikor a szél előbb elkezdte kibontani a fok vitorláncat, majd később egyszerűen letépte a nagyvitorláról a lazy-jacket. (Ez egy zipzáras takaróponyva.) Ja igen, ha nincs ami a nagyvitorlát össze és lefogja akkor a szélnek van mibe kapaszkodnia és... Szóval Zoli és Csenge pillanatokon belül kinn volt és bizony itt igaz volt a régi tengerész mondás, miszerint: „Egyik kezed magadért, a másik a hajóért!”. Zoli szerint Csenge itt vált igazából felnőtté. Jól csinálták! Mindent megmentettek, a lazy-jacket, a nagyvitorlát és legfőbbképp a hajót.



Ezek az adrenalin bombák segítettek ebben a 27 órában, mert a szél 27 óra elteltével csak elkezdett gyengülni. Milyen furcsa érzés volt amikor már csak 20 csomó körül fújt. Az már maga volt a megtettesült nyugalom, a wellness hotel békéje.

A szél elcsendesedése után minden hajón elment aludni a legénység, ezt a délutáni beszélgetésekből tudjuk. Mint azt is, hogy végül rajtunk kívül mindenki motorozott a széllel szembe a vihar ideje alatt. Volt, aki elővigyázatosságból, más azért mert érezte, hogy nem tart a horgonya. A mi vitorlánc szerencsésen megmenekültek s azt is csak később vettük észre, hogy az árboc tetejére újonnan szerelt VHF antenna letörött. Nem bírta a veret és egy az egyben eltörött. Ezt leszámítva nem volt veszteségünk. Az Oyster még a vihar elején

elvesztette a dingijét takaró ponyvát, majd a dingit motorostól felfordította a szél. Gondolom a motort azóta már kidobták. A Gjoa egyik fokvitorláját is megbontotta a szél. Ezt én vettem észre a viharban és rádión hívtam őket. Így még elég könnyen megúszták, állítólag csak a fényvédő réteget szaggatta le a szél.... bár nem úgy nézett ki. A Moloda hetven kilós horgonya végül jól tartotta a hajót, valami sziklába beakadt. A horgony kb. 3 cm vastag és 25 centi széles szára azonban úgy 80 fokban elhajlott. De legalább tartott. Az Aventura szélgenerátorának a lapátjai pedig husssss.... messze szálltak a viharban. A Nyugtalan, azaz Catryn pedig saját elmondása alapján egész éjjel körbe-körbe motorozott, mert a másik helyen a szél „minden irányból” fújt.

Nagyon örülünk, hogy egyik hajónak sem lett komolyabb baja, mert ez bizony elég kétesélyes volt ebben a 27 órában.

Egy szóval nagyon is helyén való, amit a rövid hírekben már megírtunk:

GRATIE DEO !

ISTENNEK HÁLA !

A vihar elmúltával eleget tudtunk tenni a Jimmy Cornell hajójáról érkezett meghívásnak. Egy nagyon jól átgondolt hajón baráti fogadtatásban volt részünk. (Külön öröm volt számunkra, hogy Jimmy édesanyja révén remekül beszéli a magyar nyelvet. A képen a lánya és az unokája is látható.)



Sajnos a látogatásra csak rövid időnk volt, de még biztosan találkozunk valahol a tengereken.